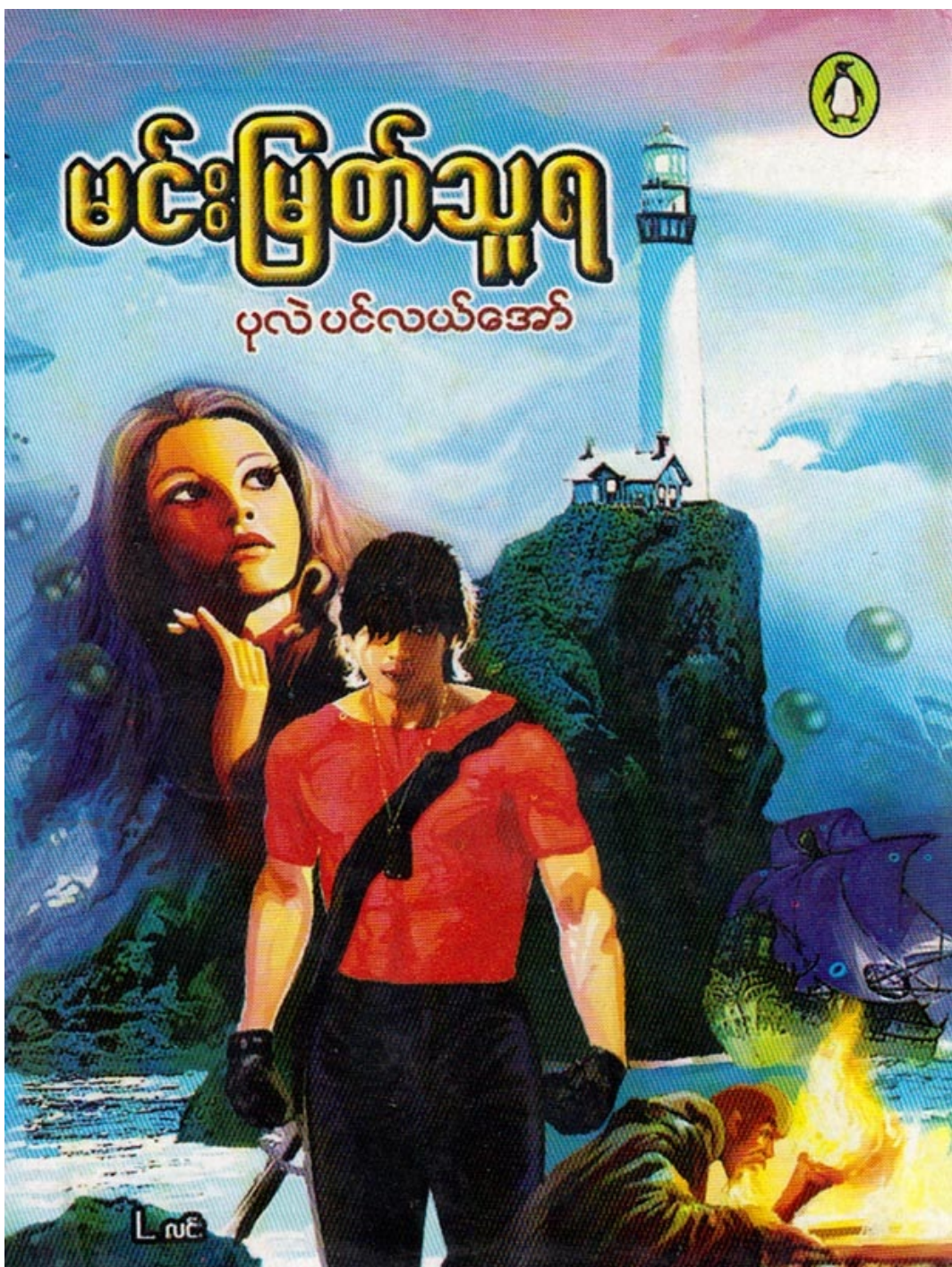

မင်းမြတ်သူရ

ပုလဲ ပင်လယ်အော်

၂၈၉

အခန်း(၁)

ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းရှိ ကျောက်ဆောင်ပုန်းများ ထူထပ်သောနေရာ၌
ပင်လယ်ကူးသင်္ဘော များ သိမြင်နိုင်ရန် မီးပြတိုက်များ
တည်ဆောက်ထားလေ့ရှိသည်။

ထိုမီးပြတိုက်များ၏ အလင်းရောင်ကြောင့်
ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများသည် ကျောက်ဆောင် ပုန်းများကို တွေ့မြင်
ရှောင်တိမ်းနိုင်ပြီး ဘေးရန်အပေါင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့၏ ။

မီးပြတိုက်များ၏ အလင်းရောင်ကို ရာသီဥတုကြည်လင်သောအချိန်၌
မိုင်ပေါင်းများစွာက ပင် မြင်တွေ့နိုင်သော်လည်း မြူနှင်းများထူထပ်သော အချိန်၌ မူ
မီးပြတိုက်၏ အလင်းရောင်ကို သ ဘောများ မြင်တွေ့နိုင်ခြင်းမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ရာသီဥတု ဆိုးဝါးသောအချိန်၌ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများ
ကျောက်ဆောင်ပုန်း များကို ရှောင်ကွင်းနိုင်ရန် မီးပြတိုက်များ၌
လွန်စွာကြီးမားသော ခေါင်းလောင်းကြီးကို တဒေါင်ဒေါင် မြည်အောင်
တီးခတ်လေ့ရှိ၏ ။

ထိုခေါင်းလောင်းသံ ၁၀ မိုင်၊ ၁၅ မိုင် အကွာအဝေးကပင်
ကောင်းစွာကြားနိုင်သဖြင့် သ ဘောများကို ကျောက်ဆောင်ပုန်းများ၏ ဘေးရန်မှ
ကင်းလွတ်နိုင်ခဲ့၏ ။

ထိုခေါင်းလောင်းကြီးများကို မီးပြတိုက်၏ အောက်ခြေ၌
သံမဏိကြိုးများဖြင့် ဆိတ်ချည်ထား ပြီး စက်ယန္တရားများဖြင့် တီးခတ်ကြ၏ ။

ထိုသို့ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောများကို ဘေးရန်အပေါင်းမှ ကယ်တင်နိုင်ရန်
မီးပြတိုက်များ၌ မီး ပြတိုက်အစောင့်တစ်ဦး ထားရှိလေ့ရှိ၏ ။

မီးပြတိုက်အစောင့်သည် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ပင်လယ် ပြင်ရှိ

ကျွန်းကလေးပေါ်၌ အထီး ကျန်စွာ နေထိုင်ပြီး မီးပြတိုက်၏ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်လေ၏ ။

မီးပြတိုက်အစောင့်၏ တာဝန်မှာ မီးပြတိုက်၏ စက်ယန္တရားများကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရပြီး ပင် လယ်ပြင်၌ မြူနှင်းများ ကျရောက်နေချိန်၌ မီးပြတိုက်ကြီးမှ ခေါင်းလောင်းကြီးများကို ထိုး၍ ပင် လယ်ကူးသင်္ဘောများကို ဘေးရန်မှ ကာကွယ်ပေးရ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာ့ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းရှိ မီးပြတိုက်တစ်တိုက်၌ မီးပြတိုက်အစောင့်အ လုပ်ကို လုပ်ကိုင်လေ၏ ။

မီးပြတိုက်စောင့် အများစုသည် ပင်လယ်ထဲရှိ ကျွန်းငယ်လေး၌ တစ်ကိုယ်တည်း အထီး ကျန်စွာနေထိုင်ကြသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကမူ မီးပြတိုက်ရှိသော ကျွန်လေး၌ မိသားစုနှင့်အတူ နေထိုင် လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူနေထိုင်သူများမှာ ဇနီးဖြစ်သူ မမြဖူးနှင့် သားဖြစ်သူ ရွှေခဲ ငွေခဲ ညီအစ်ကို ဖြစ်၏ ။

ယခင်က ကျွန်ုပ်၏ မိသားစုသည် မြိတ်ကျွန်းစု၌ နေထိုင်ကြပြီး ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း မီးပြတိုက်စောင့်ဘဝဖြင့် အထီးကျန် နေထိုင်ရကြောင်း မမြဖူးသိရှိသောအခါ ကျွန်ုပ်ရှိရာကျွန်းသို့ မိသားစုလိုက် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့၏ ။

မီးပြတိုက်စောင့်အတွက် ရိက္ခာအနေဖြင့် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုပ်၊ ကြက်သွန်နှင့် ငါးခြောက် ငါးခြမ်းများကို ရရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် ကျွန်း၌ ကိုယ်ပိုင်စိုက်ခင်းတစ်ခု ပြုလုပ်ထား လေ၏ ။

ထိုစိုက်ခင်းများမှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အမျိုးမျိုးကို ရရှိပြီး ကျွန်ုပ် ငါးများထွက်သည့်အခါ ပင် လယ်ငါးအမျိုးမျိုးနှင့် ခရုများကို ရရှိလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ပင်လယ်ပြင်၌

အထီးကျန်စွာ နေထိုင်ကြ သော်လည်း ပျင်းရိငြီးငွေ့ခြင်းမရှိဘဲ ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်နိုင်လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ သားနှစ်ယောက်သည် ကျွန်း၌ ရေကူးလိုက်၊ ငါးမျှားလိုက်၊ သီးပင်စားပင်များကို ခူး ဆွတ်လိုက်ဖြင့် ပျော်ရွှင်နေလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်းသို့ ဇနီးဖြစ်သူ လိုက်လာမည်ဆိုစဉ်က တားဆီးရန်ကြိုးစားသေး၏ ။ သို့ သော် သားနှစ်ယောက်ကပါ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အတူနေချင်သည်ဟု ပူဆာနေသဖြင့် တားဆီးခြင်း မရှိ တော့ချေ။

ကျွန်ုပ်၏ မိသားစုကို အစိုးရက မော်တော်ဘုတ်ဖြင့် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးနှင့်သားနှစ်ယောက်သည် မီးပြတိုက်သို့ ရောက်သည့်နေ့မှာပင် ကျွန်းအနှံ့ ပျော်ရွှင်စွာ လိုက်လံကြည့်ရှုလေ၏ ။

သားနှစ်ယောက်သည် ကျွန်းအနှံ့၌ ရှိသော ပဒက်၊ ယုန်၊ ခါ၊ ငုံး စသော သတ္တဝါငယ်လေး များကို လိုက်လံဖမ်းဆီးကြလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်း၌ မိမိတစ်ဦးတည်းနေထိုင်စဉ်က မီးပြတိုက်ကြီး၏ အောက်ရှိ အခန်းငယ် လေး၌ နေထိုင်၏ ။

သူ၏ မိသားစု မီးပြတိုက်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကျွန်း၏ လေကွယ်ရာနေရာ၌ တဲအိမ်တစ် လုံး ဆောက်လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် မီးပြတိုက်စောင့်အဖြစ် ကျွန်း၌ တစ်နှစ်နီးပါးလုပ်ကိုင်ရပေဦးမည်။

တစ်နှစ်ပြည့်ပါက မီးပြတိုက်စောင့်အလုပ်မှ နှုတ်ထွက်ပြီး မြေပြန့်ဒေသသို့ ပြန်ကာ သားနှစ် ယောက်ကို ကျောင်းပြန်ထားရန်ဆန္ဒရှိ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်း၌ သားနှစ်ယောက် အချိန်ကုန်လွန်နေပုံကို ကြည့်၍

မမြဖူးအား

“ ကိုယ့်သားနှစ်ယောက် ကျွန်းပျော်ကြီးတွေ လုပ်နေတာ
မသင့်တော်ဘူးကွ၊ သူတို့ရဲ့အ သက်တွေက ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊
သူတို့ကျောင်းနေရဦးမယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြဖူးက သက်ပြင်းချ၍

“ ရှင် မီးပြတိုက်စောင့်အလုပ်ကထွက်ပြီးရင် ကလေးနှစ်ယောက်ကို
ကျောင်းပြန်နေခိုင်းဖို့ ကျွန်မ စိတ်ကူးပြီးသားပါ၊ ဘာမှမပူပါနဲ့ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ပင်လယ်ပြင်ကိုငေးမောကြည့်၍

“ ကျွန်းပေါ်မှာနေတုန်း ကိုယ်စုထားတဲ့ ငှက်သိုက်တွေရှိတယ်၊
ငှက်သိုက်တွေကိုရောင်းပြီး တော့ မြိတ်ရဲ့ ပညာကျွန်းဆွယ်
ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

မမြဖူးက စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်၍

“ ပညာကျွန်းဆွယ်ကိုသွားရင် ကျွန်မတို့လဲ လိုက်ချင်တယ်၊ ကျွန်မတို့
အဘိုးတွေ လက် ထက်တုန်းက ပညာကျွန်းတွေနဲ့ ပုလဲအရောင်းအဝယ်လုပ်ခဲ့တာရှင်၊
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ပညာကျွန်းဆွယ် ကို သွားဖို့ အဆင်ပြေပါ့မလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်က ပင်လယ်ပြင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်၍

“ ပညာကျွန်းကုန်သည်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ကောင်းကောင်းရှိပါတယ်၊
သူတို့ မီးပြတိုက်ကို မ ကြာမကြာလာပြီး ငှက်သိုက်တွေ ယူလေ့ရှိတယ်၊
သူတို့နဲ့လိုက်ပြီး ပညာကျွန်းဆွယ်ကို သွားလို့ရ ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မမြဖူးက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်

“ပဿူကျွန်းဆွယ်ကိုရောက်တော့မှ ပါတိတ်ထဘီတွေ

အများကြီးဝယ်ပြီး မြတ်နဲ့ကော့ သောင်းမှာ ပြန်ရောင်းရင် စီးပွားတော်တော်ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ အနာဂတ်အိပ်မက်များ ကြံစည်ရင်း တစ်နှစ်ကျော်မျှ အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့၏။

ထိုအခါ အစိုးရမော်တော် ကျွန်းသို့ဆိုက်ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်နေရာ၌ အစားထိုးမည့် မီးပြ တိုက်စောင့်ကို တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်လာလေ၏။

မီးပြတိုက်စောင့်သည် လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မော်တော်ဘုတ်နှင့်လိုက်မ သွားသေးဘဲ ကျွန်း၌ ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ပြီး မီးပြတိုက်အစောင့်ကို သိသင့်သည်များကို သင်ပြ ပေးလေ၏။

ထိုအချိန်အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းထားလေ၏။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ပဿူကုန်သည်များ၏ သင်္ဘောသည် မီးပြတိုက်ရှိရာကျွန်း အနီးသို့ ဆိုက်ကပ်လာ၏။

ပဿူကုန်သည်ကြီး အာမက်သည် ကျွန်းအနီးသို့လှေငယ်လေးဖြင့် ဆိုက်ကပ်လာ၏။

ကျွန်ုပ်က ကုန်သည်ကြီးကို ကြိုဆို၍ မိမိရရှိထားသော ငှက်သိုက်များကို ပြသလိုက်ရာ ကုန်သည်ကြီးအာမက်၏ မျက်နှာ ဝင်းပသွားပြီး

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ငှက်သိုက်တွေပဲ၊ ကျွန်ုပ်ကို ဈေးအများကြီးပေးရမယ်၊

နောင်လည်း ငှက် သိုက်တွေ အများကြီးရှာထားပါ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်က ကုန်သည်ကြီးအာမက်ကို ကြည့်၍

“ ကျုပ်အတွက် ငှက်သိုက်ရောင်းတာ ဒီအချိန်နောက်ဆုံးပဲ၊ ကျုပ်
ဒီကျွန်းက ပြောင်းရတော့ မယ်၊ ဒါ့ကြောင့် ကုန်သည်ကြီးကို ကျုပ်အရင်ကပြောသလို
ပသျှူးကျွန်းဆွယ်ကို အလည်လိုက်ခွင့် ပြုပါ၊ ကျုပ်နဲ့အတူ ကျုပ်မိသားစုလည်း
လိုက်ချင်လို့ ”

ကုန်သည်ကြီးအာမက်သည် ငှက်သိုက်များမရနိုင်တော့သဖြင့်
စိတ်ပျက်သွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုကို ပသျှူးကျွန်းဆွယ်သို့
ခေါ်ဆောင်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ကုန်သည်ကြီးကိုကြည့်၍

“ ငှက်သိုက်ရအောင် တောင်မြင့်ကြီးတွေပေါ်ကို တွယ်ကပ်ပြီး
တက်မှရတယ်၊ ကျုပ်နေရာ မှာ အစားဝင်လာတဲ့ မီးပြတိုက်စောင့်ဟာ
သူရသတ္တိရှိမယ်ဆိုရင် ငှက်သိုက်တွေ ရလိမ့်မယ်၊ ခင် ဗျားတို့ သူ့ဆီက
ငှက်သိုက်ရနိုင်ပါလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကုန်သည်ကြီးအာမက်က ခေါင်းခါခဲ့တာပဲ”

ဟု ရေရွတ်နေလေတော့၏ ။

ယမ်း၍

“ ငှက်သိုက်ရဖို့က မလွယ်ဘူး၊ အသက်ကိုစွန့်ဝံ့တဲ့ သတ္တိရှိရမယ်၊

ကျုပ်တို့အတွက် မျှော် လင့်ချက်မရှိနိုင်တော့ပါဘူး ”

ဟု စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏ ။

မီးပြတိုက်အစောင့်လူရွယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအား ကမ်းစပ်သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး လေ၏ ။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် ပဿျူးလှေကြီးရှိရာသို့ လှေငယ်လေးဖြင့် လိုက်ပါ ခဲ့၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် လှေငယ်လေးပေါ်မှ မီးပြတိုက်ကို လှမ်းမြော်ကြည့်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ မီးပြတိုက်ကြီးက တာဝန်ကျေပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာနေပြီး လူ့အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ် တင်ပေးခဲ့တယ်၊ အသက်မဲ့တဲ့ မီးပြတိုက်ကတောင် လောကကို အကျိုးပြုနိုင်

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် ပဿျူးရွက်လှေကြီးဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့၏ ။

ပဿျူးရွက်လှေကြီး၌ ရွက်တိုင်သုံးတိုင်ပါရှိပြီး သင်္ဘောသားအားလုံး ပဿျူးများဖြစ်ကြ၏ ။

ပဿျူးသင်္ဘောသားများ၏ ရိုင်းပြသောမျက်လုံးများသည် ချောမောလှပသော ကျွန်၏ ဇနီး ထံ၌ ရစ်ဝဲနေလေ၏ ။

ပဿျူးကုန်သည်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအား အခန်းငယ်လေးတစ်ခန်း၌ နေရာချပေး လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ သားငယ်နှစ်ယောက်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့တက်၍ ပင်လယ်ပြင်ရှုခင်းများကို ကြည့်ရှုကာ သဘောကျနေလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည် မမြဲဖူးက ပဿျူးများကိုမသိမသာ ကြည့်၍

“ ဒီလူတွေကြည့်ရတာ တဏှာရူးတွေနဲ့တူတယ်၊ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးကို စားမတတ် ဝါးမ တတ်ကြည့်နေတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က သက်ပြင်းချ၍

“ သူတို့ဟာ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်တဲ့ ပင်လယ်ထဲမှာ ခရီးသွားနေတဲ့ သင်္ဘောသားတွေကွ၊ သူတို့ မိန်းမတွေနဲ့ ကင်းကွာနေတာ ကြာပြီ၊ ဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ မိန်းမတွေအတွက် အန္တရာယ် သိပ် ကြီးတယ်၊ မင်းရဲ့အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါ၊ သူတို့ရှေ့မှာ မပေါ်တပေါ် အဝတ်တွေ မဝတ်ပါနဲ့ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

မမြဖူးက ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိ၍

“ ရင်မောစရာပါလားနော် ”

ဟု ရေရွတ်နေလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပါလာသော ပညူးသင်္ဘောပေါ်၌
မြန်မာ့ရတနာများဖြစ်သော ငါးကြီးအန် ဖတ်၊ ငှက်သိုက်နှင့် ပုလဲများပါရှိ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောသည် ကပ္ပလီကျွန်းစုကို ကျော်လွန်ပြီး
ရေလက်ကြားကို ဖြတ်သန်းခဲ့လေ ၏ ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည် မမြဖူးနှင့်သားနှစ်ယောက်သည်
ရွက်လှေကြီးထဲရှိအခန်း ငယ်လေး၌ သာ အနေများလေ၏ ။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောသည် နီကိုဗာ ကျွန်းစုများဆီသို့
ရောက်ရှိခဲ့လေ၏ ။

နီကိုဗာကျွန်းသည် ကပ္ပလီကျွန်းနှင့် ရေမိုင် ၇၅မိုင် ကျော်၍ တည်ရှိပြီး
ဗြိတိသျှလက် အောက်၌ တည်ရှိလေ၏ ။

ထိုကျွန်းများ၌ လူနေအိမ်မရှိသော ကျွန်းများလည်းရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ပါလာသော ပညာရှင်၊ ရွက်လှေကြီးသည် ပညာရှင်ကျွန်းဆွယ်သို့ ဦးတည်သွားလာနေသည်။

ထိုနေ့ညတွင် လှေဦးပေါ်၌ ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့၏။

ထိုခါ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံး ရဲရဲနီနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်မျက်လုံးပြူးသွားပြီး မုန်တိုင်းဟု အထိတ် တလန့် ရေရွတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မီးပြတိုက်စောင့်အဖြစ် ပင်လယ်ထဲ၌ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် မုန်တိုင်းအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ၏။ ထို့ကြောင့် အခန်းငယ်လေးထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး

“ မင်းတို့အားလုံး သတိထားကြ၊ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး နီရဲနေတယ်။ မုန်တိုင်းတိုက်တော့ မယ်။ ငါအထင်တော့ အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ လေနီကြမ်းတိုက်မယ်ထင်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ကျွန်ုပ်မိသားစုသည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြ၏။

ကျွန်ုပ်က စိတ်လှုပ်ရှားနေသော မမြဲဖူးကို နှစ်သိမ့်၍

“ သိပ်လည်း ပူမနေပါနဲ့ကွာ၊ အနီးဆုံးကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ကပ်ပြီး မုန်တိုင်းကိုရှောင်လို့ရနိုင် မှာပါ ”

ဟု ပြောပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့၏။ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ မိုးဖွဲဖွဲစတင်ရွာသွန်းလာ၏။ လေပြင်းများလည်း တိုက်ခတ်စပြု၏။ ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူးအခန်းသို့ သွား၍

“ အနီးဆုံးကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ ကပ်ပြီးမုန်တိုင်းရှောင်လို့ မရဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ မာလိန်မှူးကြီးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ ဒီအနီးမှာ ဘာကျွန်းမှမရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့သင်္ဘောနဲ့ မုန်တိုင်းတည့်တည့်ကြီးတိုးနေပြီ၊ ရင် ဆိုင်ဖို့ပဲရှိတော့တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် လေးလံသွားလေ၏။
သင်္ဘောအမှုထမ်းတို့ဆင်တစ် ဦးသည် ပသူူးသင်္ဘောသားများကို ရွက်များကို အမြန်ချရန် ညွှန်ကြားနေလေ၏။

လေပြင်းများ တဝေါဝေါထန်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကုန်းပတ်ပေါ်သို့တက်၍ ကောင်းကင် ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့တည့်တည့်ကောင်းကင်၌ အနီရဲဆုံးဖြစ်ပြီး မုန်တိုင်း၏ ဦးတည်ရာကို မြင် လိုက်ရသဖြင့် ရင်ထိတ်သွားပြီး မိသားစုရှိရာသို့ ပြေးခဲ့လေ၏။
ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး မမြဖူးက စိတ်လှုပ်ရှား ဟန်ဖြင့်

“ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင် ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်က သားနှစ်ယောက်၏ ပခုံးကို ဖက်၍

“ အနီးဆုံးကျွန်းမှာ သင်္ဘောကို တိမ်းရှောင်ဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊
လေနီကြမ်းရဲ့ အရှိန်က သိပ်ပြင်းတယ်၊ မုန်တိုင်းရဲ့ လမ်းကြောင်းက ငါတို့သင်္ဘောဆီကို တည့်တည့်ဦးတည်လာပြီ၊ ငါတို့ မုန်တိုင်းနဲ့ ထိပ်တိုက်ကြုံတော့မှာသေချာတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သတ္တိကောင်းသော သားနှစ်ယောက်သည် ထိတ်လန့်ဟန်မရှိဘဲ သား ကြီးဖြစ်သူ ရွှေခဲက

“ မုန်တိုင်းလာလဲ ဘာဖြစ်လဲအဖေရာ၊ လာမဲ့ဘေး ပြေးတွေ့ကြတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့မကြောက် ပါဘူးဗျ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သားငယ်ငွေခဲကလည်း လက်သီးဆုပ်၍

“ သားလဲမကြောက်ဘူးအဖေ၊ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့လို့ အဖေပြောဖူးတယ်မဟုတ် လား ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က သားနှစ်ယောက်၏ ရဲရဲတောက်စကားများကို သဘောကျသွားပြီး

“ ဒီလိုမှပေါ့ကွာ၊ ကြောက်တဲ့သူဟာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါမက သေရတယ်ကွ ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က ဇနီးဖြစ်သူ မမြဖူး၏ ပခုံးကို ဖက်၍

“ သဘောက မုန်တိုင်းကို ရှောင်လို့မရတော့ဘူးဆိုတော့လဲ ရင်ဆိုင်ရုံပဲရှိတော့တာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့လုပ်နိုင်တဲ့အလုပ်က ဆုတောင်းဖို့ပဲကွ၊ ငါကုန်းပတ်ပေါ် သွားကြည့်ဦးမယ်၊ မင်းတို့မိသားစု သတိထားနေနော် ”

ဟု ပြောကာ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ တက်သွားပြန်၏။

ထိုအခါ ကုန်းပတ်ပေါ်၌ လေပြင်းများပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်နေပြီး ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီး များသည် သဘောကို အုပ်မိုးလုမတတ် ဖြစ်နေလေ၏။

ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ ရေစည်များနှင့် ပစ္စည်းကိရိယာများသည် ပင်လယ်ထဲသို့ လွင့်စင်ကျကုန် လေ၏။

ပဿျူးကုန်သည်ကြီး အာမက်ကို တစ်ကိုယ်လုံးရွံ့စိုပြီး ထိတ်လန့်နေသောအမူအရာဖြင့် တွေ့ရပြီး အာမက်က

“ အလ္လာရှင်ကိုပဲ အားကိုးရတော့မယ်၊ ကျုပ်တို့အတွက်လမ်း
မရှိတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သဘောသည် ရွက်တိုင်များအားလုံး ချထားပြီး
လှိုင်းလုံးကြီးများအကြား၌ မြုပ် ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ကုန်းပတ်ပေါ်၌ သဘောသားများကို
ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလိုက်၊ မိသားစုထံ ပြေးလိုက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။

မုန်တိုင်းသည် တစ်ညလုံးလိုလို တိုက်ခတ်နေပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်၌
ပိုမိုပြင်းထန်လာ ၏။

သဘောပေါ်ရှိ လူများသည် မည်သူမျှ မနားရဘဲ မုန်တိုင်းကို
ကြုံကြုံခံနေရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည်လည်း အခန်းငယ်လေး၌ မုန်တိုင်းဒဏ်ကို
ခံနေရ၏။ ဇနီးဖြစ်သူ သည် သားနှစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းရင်း
အစားအသောက်အတွက် ကျွန်ုပ်ယူဆောင်လာသော ရိက္ခာခြောက်များကို
စားသောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မာလိန်မှူးအခန်းထဲသို့ပြေးဝင်၍ အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်လိုက်ရာ မာလိန် မှူးကိုယ်တိုင် လမ်းပျောက်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်နေကုန် အစားမစားရဘဲ ဘီစကစ်မုန့်များကိုသာ
ဝါးစားနေရ၏။

မုန်တိုင်းသည် ငြိမ်သက်သွားခြင်းမရှိဘဲ ပိုမိုပြင်းထန်၍ သာနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သဘောသည် လေပြင်းနှင့်အတူ တောင်စူးစူးသို့
မျောပါသွားလေ၏။ မုန်တိုင်း ကြောင့် ပင်လယ်ထဲတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ

မျောနေရသဖြင့် ပဿူကျွန်းဆွယ်ကို ကျော်လွန်ပြီး မည်သည့်အရပ်သို့
ရောက်ရှိနေသည် မသိတော့ချေ။

သင်္ဘောပေါ်ရှိ ပဿူသင်္ဘောသားများသည် မုန်တိုင်းဒဏ်ကို
ငါးရက်နီးပါး ရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းနေလေ၏။

၎င်းတို့သည် လေပြင်းနှင့် ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးများကြားမှ
သင်္ဘောမမြုပ်အောင် ကြိုးစား နေသော်လည်း မခံနိုင်လောက်အောင်
ပင်ပန်းနေသည်ဖြစ်၏။

ပဿူသင်္ဘော၏ အခြေအနေမှာလည်း အလွန်ဆိုးဝါးနေ၏။
သင်္ဘောရွက်တိုင်များအားလုံး ပျက်စီးနေ၏။ သင်္ဘော၏ ဝမ်းထဲ၌ လည်း
ရေများပြည့်လျှံနေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးနှင့် သားနှစ်ယောက်လည်း ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်း၏
ဒဏ်ကို နေ့စဉ်ရက် ဆက် ခံနေရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူမမယ် သားနှစ်ယောက်
မုန်တိုင်းဒဏ်ခံနေရခြင်းကိုကြည့်၍ မချီတင်ကဲ ခံ စားရပြီ ပဿူကျွန်းဆွယ်သို့
သွားခဲ့ခြင်းကို မှားလေပြီဟု တွေးမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သားနှစ်ယောက်၏ ပခုံးကိုဖက်၍

“ မင်းတို့ကြောက်နေကြသလား၊ မကြောက်ကြနဲ့နော်၊ အဖေတို့
မုန်တိုင်းကို ကျော်လွန် တော့မှာပါ ”

ဟု အားပေးစကားပြောလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင်လည်း
မုန်တိုင်းပြီးဆုံးတော့မည်ဟု ထင်မြင်နေမိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပဿူသင်္ဘောသားများ ဆူဆူညံညံ အော်ဟစ်သံကို
ကြားရသဖြင့် ဇနီး ဖြစ်သူ မမြဖူးက

“ ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ ဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ဇနီးဖြစ်သူ၏ စကားဆုံးသည်နှင့်

“ ဝုန်း ” ခနဲမြည်သော အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီး သင်္ဘောတစ်စီးလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွား ပြီး ဇနီးသည်နှင့်ကလေးနှစ်ယောက် ဝုန်းခနဲ ပြုလဲကျသွား၏။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း တိုင်တစ်လုံးကို ခိုဆွဲထားပြီး မလဲပြုအောင် ကြိုးစားနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘော ကျောက်ဆောင်နှင့်တိုက်မိသွားပြီထင်၏။

သင်္ဘောပေါ်ရှိ ပသူူးသင်္ဘောသားများ ဆူညံပွက်နေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မိသားစုကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့၏။

ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ သင်္ဘောသားများသည် အသက်ကယ်လှေတစ်စီးကို ရေထဲသို့ချရန် ကြိုး ပမ်းနေကြ၏။

ကျန်သော သင်္ဘောသားများက ရေးရေးမြင်နေရသော ကုန်းမြေတစ်ခုကို လက်ညှိုးညွှန်၍

“ ကုန်းမြေကိုတွေ့ပြီဟေ့ ”

ဟု အော်ဟစ်နေကြ၏။

မုန်တိုင်းသည် အရှိန်အဟုန်အလွန်ပြင်းထန်ဆဲဖြစ်ပြီး သင်္ဘောနှစ်မြှုပ်တော့မည်ထင်ရ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သင်္ဘောသားများသည် အသက်ကယ်လှေတစ်စီးကို ထပ်မံတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအတွက် လုံလောက်ကြောင်း သတိပြုမိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောမှခွာရန် မိသားစုကို ကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ခေါ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ ပဿူကုန်သည်ကြီးနှင့် သဘောထားများသည်
အသက်ကယ်လေ့ပေါ်သို့ စုပြုံ တက်သွား၏ ။

ကျွန်ုပ်က ရွက်ကြိုးများကို ဆွဲကိုင်၍ ကုန်သည်ကြီးအား

“ ကျုပ်တို့မိသားစု ဘာနဲ့လိုက်ရမှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ပဿူကုန်သည်ကြီးက ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို
အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်၍

“ ခင်ဗျားတို့မိသားစု သဘောအနောက်က အသက်ကယ်လေ့နဲ့
လိုက်ခဲ့တော့ ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလေ၏ ။

ပဿူများသည် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု တစ်စုတည်းကိုသာ သဘောပေါ်၌
ချန်လှပ်ထားခဲ့ပြီး လှိုင်းလုံးကြီးများကြားသို့ ဆင်းသက်သွား၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ပဿူများ၏ အမူအရာကို မသင်္ကာဖြစ်မိပြီး
လှိုင်းလုံးများကြား၌ လူးလိမ့်နေရာ မှ သဘောအနောက်သို့ ပြေးကြည့်လေ၏ ။

သဘောပေါ်ရှိ တစ်စီးတည်းကျန်နေသော အသက်ကယ်လေ့သည်
ကြမ်းပြင်တစ်ခုလုံး စကောပေါက်ဖြစ်နေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ပဿူများ၏ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာပုံကို ရိပ်စားမိသွားပြီး
ဒေါသတကြီး တက် ခေါက်လိုက်မိ၏ ။

မမြဲဖူးသည် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ လှိုင်းလေများကြားမှ ရောက်ရှိလာပြီး

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ ပဿူကောင်တွေ ငါတို့ကို အကျင့်ယုတ်သွားပြီ၊ သဘောပေါ်မှာ

အသက်ကယ်လေ့တစ် စီးပဲရှိတယ်၊ သူတို့အားလုံး ကောင်းတဲ့လေ့နဲ့လိုက်သွားပြီး
ငါတို့အတွက် ထားခဲ့တဲ့လေ့က ဧကာ ပေါက်ကြီး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇနီးသည်သည်

“ ဒုက္ခပါပဲရှင် ”

ဟု အလန့်တကြားရေရွတ်လိုက်၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် လှိုင်းလုံးများကြား၌ ပျောက်ကွယ်သွားသော
ပဿျူးလေ့ငယ်ကိုကြည့်၍ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ လှိုင်းလုံးကြီးများကိုသာ မြင်နေရ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု၏ အခြေအနေသည် အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်နေလေ၏ ။
ကျွန်ုပ်သည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်နေသော သားနှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍

“ ဘာမှ မပူပါနဲ့သားရယ်၊ မကြာမီ မုန်တိုင်းစဲသွားတော့မှာပါ၊
သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ပဿျူး သားတွေကတော့ အဖေတို့ကို ထားခဲ့ပြီးပြေးပြီ၊ ဒါပေမဲ့
အဖေတို့ သဘောရေထဲမှာ ပေါ်နေတုန်းပဲ ကွ၊ မုန်တိုင်းစဲသွားရင်
ကမ်းပေါ်ကိုဆင်းကြမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်က သဘောထဲသို့ဝင်၍
အစားအသောက်များကိုရှာဖွေလေ၏ ။

မမြဲဖူးသည် သဘောထဲမှ ပေါင်မုန့်ခြောက်များနှင့် ရေဘူးကိုယူလာပြီး
မိသားတစ်စုလုံး စား သောက်ကြ၏ ။

ထိုစဉ် မုန်တိုင်းအနည်းငယ်စဲသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစု ခဏမျှ
အနားရ၏ ။

ကလေးနှစ်ယောက်သည် ပင်ပန်းလွန်း၍ ကျွန်ုပ်တို့အနီး၌
အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ မမြဖူးက ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍

“ ကျွန်မတို့မိသားစု အသက်ရှင်နိုင်ပါတယ်နော် ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ အားလုံး အေးအေးချမ်းချမ်းဖြစ်သွားမှာပါ။ မုန်တိုင်းစဲရင်
ကျွန်းပေါ်ကိုဆင်းကြမယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြဖူးသည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားဟန်ဖြင့်
မျက်လုံးများမှိတ်ပြီး အနား ယူနေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် မမြဖူးလည်း အိပ်ပျော်သွား၏။
ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ ရင်ထဲမှာလေး လံပြီး အိပ်မရဘဲ ဖြစ်နေမိ၏။

မုန်တိုင်းစဲသည်အထိ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘော ရေပေါ်မှာ ရှိနေပါစေဟု
ဆုတောင်းနေမိ၏။

အခန်း(၂)

နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်သို့ရောက်သောအခါ ရုတ်တရက်
မုန်တိုင်းစဲသွားသဖြင့် ကုန်းပတ် ပေါ်သို့ ထကြည့်၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောနှင့် မနီးမဝေး၌ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို
မြင်ရသဖြင့် ထခုန်လှမတတ် ဝမ်းသာသွား၏။ ကျွန်ုပ်က

“ ကျွန်းတွေပြီ၊ ကျွန်းတွေပြီ ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်၏ အသံကြောင့် မိသားစုတစ်စုလုံး လန့်နိုးလာပြီး ကျွန်းရှိရာသို့
ဝမ်းသာအားရ အော် ဟစ်ကြလေ၏။ မမြဲဖူးက ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို တွဲလွဲခဲ့၍

“ ကျန်မတို့ မသေတော့ဘူး၊ မသေတော့ဘူး ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ သားကြီး ရွှေခဲက

“ အဖေနဲ့ကျုပ် ကျွန်းကို ရေကူးပြီးသွားလို့ရတယ်နော် ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က

“ အဖေတို့ တစ်မိသားစုလုံးတော့ ရေကူးသွားလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ၊
ဖောင်တစ်စင်းလုပ်ပြီး သွားရင် ကမ်းကိုရောက်မှာပဲ ”

ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် သင်္ဘောအနံ့သို့
လိုက်လံရှာဖွေကြ ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပေါ်ရှိ ရိက္ခာအခြေအနေကို ကြည့်ရှုလေရာ
ရိက္ခာများသည် မိသားစု အတွက် လိုအပ်ရုံမက ပိုလျှံနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးနှင့် သားနှစ်ယောက်သည် သင်္ဘောပေါ်ရှိ တိရစ္ဆာန်များကို သွားရောက်ကြည့် ရှုပြီး အစာရေစာ ငတ်ပြတ်နေသော တိရစ္ဆာန်များကို အစာကျွေးလေ၏။

တိရစ္ဆာန်များသည် ရက်များစွာ အစာရေစာ ငတ်ပြတ်နေပြီးမှ ပြန်လည်စားသောက်ရသဖြင့် မြူးတူးပျော်ပါးနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောထဲမှ လိုက်လံရှာဖွေသောအခါ သေနတ်ကိုးလက်နှင့် ကျည်ဆန်များ၊ ပုဆိန်၊ ဓား စသည့်လက်နက်များကိုတွေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်က တူနှင့်လွှများ၊ အိမ်ရိုက်သံတို့ ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်၏ သားနှစ်ယောက်မှာ အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်ကိုသာ ခေါ်ဆောင်လာ၏။

“သင်္ဘောပေါ်မှာ နွားမသုံးကောင်၊ မြည်းတစ်ကောင်နဲ့ သိုးတွေ၊ ဆိတ်တွေ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ကျန်မတို့ တိရစ္ဆာန်တွေကို ကျွန်းပေါ်ခေါ်လို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိတ်၍

“ငါ့ရဲ့သားယောက်ကတော့ တို့မိသားစု ရိက္ခာတွေကို အကုန်စားပစ်မဲ့ ခွေးနှစ်ကောင်ကို ခေါ်လာတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သားငယ်ငွေခဲက

“ကျန်တော်တို့ ကမ်းပေါ်ရောက်တော့ ခွေးတွေက အစာပြန်ရှာပေးမှာပေါ့ အဖေရယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

သားကြီးရွှေခဲက

“ သင်္ဘောဝမ်းထဲမှာ ရေနစ်နေတဲ့ ရေစည်ကြီးတွေတွေ့ခဲ့တယ်၊
ကျွန်တော်တို့ ရေစည်ကြီး တွေ အကူအညီနဲ့ ကျွန်းကို ကူးသွားလို့ရလိမ့်မယ် ”
ဟု ပြောလေ၏ ။

ကျွန်ုပ် သင်္ဘောဝမ်းထဲသို့ဆင်း၍ ရေစည်များကို ကြည့်ရှုသောအခါ
ကမ်းသို့ကူးခတ်ပြီး သွားနိုင်ကြောင်း တွေ့ရ၏ ။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် ရေစည်ကြီးများကို ကုန်းပတ်ပေါ်သို့
သယ်ပိုးကြလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် မမြဖူးကိုခေါ်၍ ရေစည်ကြီးများကို ထက်ပိုင်းဖြတ်၍
ကျွန်းဆီသို့ ကူးခတ်သွား နိုင်ကြောင်း ပြောလေရာ သားနှစ်ယောက်ကလည်း
ပိုင်းဝန်းထောက်ခံလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့ ရေစည်ကြီးများကို ထက်ပိုင်းဖြတ်ပြီးသောအခါ
စည်ပိုင်းပြတ်များကို ကြည့်၍ မမြ ဖူးက

“ အမလေး ဒီစည်ပိုင်းတွေထဲကိုဝင်ပြီး ကျွန်မ ရေမကူးရဲဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က

“ မင်းအတွက် အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ ဘာမှမပူနဲ့
အသာလေးကြည့်နေ ”

ဟု ပြောလိုက်၏ ။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် စည်ပိုင်းပြတ်များနှင့် သင်္ဘောပေါ်ရှိ
သစ်သားများကို အသုံး ပြု၍ ဖောင်တစ်ခုကို ပြုလုပ်လေ၏ ။

ကျွန်းသို့လှော်ခတ်သွားနိုင်ရန် လှော်တက်များကိုလည်း ပြုလုပ်လေ၏။

ထိုသို့ ပြုလုပ်နိုင်ရန် သင်္ဘောပေါ်ရှိ လက်သမားကိရိယာများက
များစွာအကူအညီပေးလေ ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေစည်ဖောင်ကိုပြုလုပ်ပြီးနောက် ညမှောင်ရီ
သန်းစပြုလာသဖြင့် သင်္ဘော ပျက်ပေါ်၌ တစ်ညဆက်၍ အိပ်နေလေ၏။

နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်သို့ရောက်သောအခါ သင်္ဘောတစ်ခုလုံး
ငလျင်လှုပ်ခတ်သကဲ့သို့ တုန်ခါသွားသဖြင့် မိသားစုတစ်စုလုံး လန့်နိုးသွားကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ဘောလက်ရမ်းပေါ်မှ ကုန်းကြည့်လိုက်သောအခါ
ကျောက်ဆောင်ပေါ်တွင် တင်နေသောသင်္ဘောသည် စောင်းပြီး
ပြိုလဲလုမတတ်ဖြစ်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အချိန်များစွာ မရရှိတော့ချေ။ သင်္ဘောပေါ်မှ
အမြန်ဆုံးခွာမှဖြစ်တော့ မည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တိရစ္ဆာန်ကြီးများကို တစ်ရက်စာခန့်အစာများကို
ကျွေးမွေးထားလေ၏။

ကျန်သော တိရစ္ဆာန်ငယ်လေးများဖြစ်သော ဘဲများ၊ ငန်များနှင့် ခိုများကို
လွှတ်ပေးလိုက် လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စည်ပိုင်းပြတ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော
ဖောင်ပေါ်သို့တက်၍ ရိက္ခာခြောက် များ လက်နက်ကိရိယာများနှင့် အခြားသော
အသုံးဝင်မည့်ပစ္စည်းများကို ဖောင်ပေါ်သို့တင်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် ဖောင်ကို ကမ်းစပ်ရှိရာသို့ ဦးတည်လှော်ခတ်ခဲ့၏

။

ထိုအခိုက်မှာပင် သားနှစ်ယောက်သည် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်ပြီး

“ ခွေးတွေလိုက်လာပြီ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။

သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခွေးနှစ်ကောင်သည် ရေထဲကို ခုန်ဆင်း၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဖောင်အနောက်သို့ ကူးခတ်ပြီး လိုက်လာကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဖောင် ကျွန်းအနီးသို့ရောက်သောအခါ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများကို ကြိုး စား၍ ရှောင်ရှားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဖောင် ကျွန်းအနီးသို့ရောက်လျှင် သားနှစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရေထဲသို့ ခုန်ချ၍ ကူးခတ်သွားလေ၏။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့၏ တိရစ္ဆာန်များဖြစ်သော ခွေးများ ငန်းများ၊ ဘဲများ ကမ်းပေါ်သို့ ရောက် ရှိနေကြကုန်၏။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သင်္ဘောပျက်ပေါ်မှ ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်သဖြင့် အသက်မသေနိုင်ဟု ယူ ဆကာ အပျော်ကြီးပျော်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ တိရစ္ဆာန်များပင်လျှင် ပျော်ရွှင်နေမည်ထင်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပျော်ရွှင်နေသော မိသားစုကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် လေးလံသွားမိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအတွက် ကျွန်းပေါ်မှာ အခက်အခဲပေါင်းများစွာ ကြုံတွေ့နိုင်သေး၏။

ထိုအခက်အခဲများကို ကျွန်ုပ် ဦးဆောင်၍ ဖြေရှင်းရဦးမည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် သင်္ဘောပျက်မှ ကုန်းမြေသို့ ခြေချနိုင်ခဲ့ချေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ သားနှစ်ယောက်သည် ကျွန်းပေါ်တွင်
ဟိုဒီလှည့်လည်ကြည့်ရှုလိုကြ၏ ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအတွက် လုံခြုံရာ နေရာတစ်ခုကို
ရှာဖွေရဦးမည်။

လုံခြုံရာနေရာကို ရှာတွေ့လျှင် ရွက်ဖျင်တဲတစ်လုံး ထိုးရပေမည်။

မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအတွက် ခိုလှုံရာနေရာတစ်ခုကို
ရှာတွေ့လေ၏ ။

ထိုနေရာသည် ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခု၏ အနောက်ရှိ
လေကွယ်ရာအရပ်ပင်ဖြစ်၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ဆောင်ကြီး၌ သံတိုင်ကြီးတစ်တိုင်ကို ထိုးစိုက်၍
သဲသောင်၌ လည်း သံတိုင်ကို စိုက်ပြန်၏ ။

ပြီးနောက် ထိုသံတိုင်နှစ်တိုင်ကို သံတိုင်တစ်ချောင်းဖြင့် ဆက်သွယ်၍
အပေါ်မှ ရွက်ဖျင်စ ကို မိုးကာလိုက်၏ ။

ပြီးနောက် မီးဖိုချောင်တစ်ခုကို စတင်ပြုလုပ်လေ၏ ။
ကျောက်တုံးကြီးများကို မီးဖိုအဖြစ် ပြု လုပ်ပြီး မီးဖိုပေါ်တွင် သင်္ဘောပေါ်မှ
ယူလာသော ဒယ်အိုးကို တင်လိုက်၏ ။

မီးဖိုကို တုတ်ချောင်းငယ်လေးများ အသုံးပြု၍ မီးမွှေးနေစဉ် မမြဲဖူးသည်
မိသားစု စား သောက်ရန် နေ့လယ်စာကို ချက်လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ဖောင်ပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို ရွက်ဖျင်တဲထဲ၌
နေရာချထားလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ သားနှစ်ယောက်သည် လူကြီးများကို ခွင့်မတောင်းဘဲ
သေနတ်တစ်လက်ကို ဆွဲ ကိုင်ကာ တောထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားကြ၏။

ကလေးနှစ်ယောက်သည် အန္တရာယ်ကို မမြင်ဘဲ ကျွန်းပေါ်သို့
ရောက်ရှိပြီး ပျော်ရွှင်နေ၏။

ထိုသို့ထွက်သွားပြီး ခဏကြာလျှင် အော်ဟစ်ပြီး အကူအညီ
တောင်းသောအသံကို ကြားရ ၍ ကျွန်ုပ်၏ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီ
ထိုနေရာသို့ ပြေးခဲ့၏။

တောတွင်းတစ်နေရာရှိ စမ်းချောင်းသို့ရောက်သောအခါ
ဒူးဆစ်ခန့်ရှိသောရေထဲတွင် ရပ်၍ အော်နေသော ရွှေခဲကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ရွှေခဲ၏ ပေါင်တစ်ဖက်၌ ကျောက်ပုစွန်ကြီးတစ်ကောင် ကပ်နေသဖြင့်
အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်နေခြင်းဖြစ်၏။ အနီး၌ ရှိနေသော ညီဖြစ်သူ
ငွေခဲမှာလည်း အကူအညီပေးနိုင်ပုံ မရချေ။

ကျွန်ုပ်က သားနှစ်ယောက်၏ အနီးသို့ ပြေးလွှားပြီး

“ မကြောက်ကြနဲ့ ”

ဟု ပြောကာ ကျောက်ပုစွန်ကြီးကို ဆွဲယူလိုက်၏။

ကျောက်ပုစွန်ကြီးကိုကိုင်၍ တောထဲမှ ပြန်လာခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏
ဇနီးသည် မမြဲဖူးက ကျောက် ပုစွန်ကြီးကို မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ ကျောက်ပုစွန်ကြီးကို မီးကင်ပြီး သုပ်စားရမယ်၊ ဒီကျွန်းက
ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် လာဘ်ကောင်းမဲ့ပုံပဲ၊ ကြည့်လေ ကျွန်းပေါ်ကို
ရောက်ရောက်ချင်း ကျောက်ပုစွန်ကြီး တစ်ကောင်ရပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ သားကြီး ရွှေခဲက

“ ဒီကျွန်းမှာ စားစရာပေါ့ပုံရတယ်ဗျ။ ရေအောက်တွေမှာ ကမာနဲ့ယောက်သွားတွေကို တွေ့ ခဲ့တယ်။ ကျောက်ဆောင်ကြားက ခွက်လေးတွေမှာ ပင်လယ်ရေနဲ့ပါလာတဲ့ ဆားပွင့်တွေတောင် တွေ့ရသေးတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး မမြဖူးက သားဖြစ်သူ၏ ဆားဟူသော စကားကြောင့် မျက်လုံးများ ဝင်းလက် သွားပြီး

“ ဘာ .. ဆားဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ယူလာပါလားသားရယ်၊ လူမနေတဲ့ ကျွန်းပေါ်မှာ ဆားရှိ နေဖို့လိုတယ်၊ ဘယ်ဟင်းပဲဖြစ်ဖြစ် ဆားရှိမှ အရသာရှိတာ ”

ဟု ပြောလေရာ ရွှေခဲသည် ပင်လယ်ကျောက်ဆောင်များဘက်သို့ ထွက်ပြီး ဆားထုပ်တစ် ထုပ်နှင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေ၏ ။

သို့သော် သူ၏ ဆားထုပ်ထဲတွင် သဲများရောပါနေသဖြင့် သုံးမရအောင် ဖြစ်နေ၏ ။

မမြဖူးက ဆားထုပ်ကိုယူ၍

“ ဆားတွေကတော့ သန့်ပုံမရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချက်ကြည့်ဦးမယ် ”

ဟု ဆိုကာ ဆားများကို ရေထဲသို့ထည့်၍ အဝတ်ဖြင့် စစ်လိုက်သောအခါ အတော်အတန် သန့်သော ဆားများကိုရရှိလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်းပေါ်၌ နေထိုင်စဉ် စားသောက်ရန်အတွက် ကမာခွံနှင့်ယောက်သွားများ ကို အသုံးပြုကြ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည် မမြဖူးက အရွယ်အစားကြီးမားသော ယောက်သွားခွံများကို ပန်းကန် လုံးပြုလုပ်၏ ။

သေးငယ်သော ကမာခွံများကို ဇွန်းအဖြစ် အသုံးပြုလေ၏ ။ ထိုသို့ အသုံးပြုရင်း တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်၍ ပျော်ရွှင်စွာရယ်မောကြ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်းအနံ့ လိုက်လံကြည့်ရှုနိုင်ခြင်း မရှိသေးချေ။

ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ရွက်ဖျင်တဲဆောက်ခြင်း၊ ပစ္စည်းများနေရာ
ချထားခြင်းနှင့် အချိန်ကုန်လွန် သွား၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် ထိုနေ့ညအဖို့ ရွက်ဖျင်တဲထဲသို့ဝင်၍
အိပ်စက်ရန်သာ ရှိတော့၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ခွေးနှစ်ကောင်မှာ ရွက်ဖျင်တဲအပြင်၌ စောင့်အိပ်ကြလေ၏
။

အိပ်ကာနီးတွင် သားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ပြောဆိုပုံကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် အတော်အတန်စိတ်အားတက်မိလေ၏ ။

သားကြီးရွှေခဲက

“ ဒီကျွန်းက ပျော်စရာကြီးနော်၊ အစ်ကိုတော့ ကျွန်းကိုရောက်တာ
စိတ်မညစ်တဲ့အပြင် ပျော်ဖို့တောင်ကောင်းနေတယ်၊ ကျွန်းကို ကယ်မဲ့လူတွေ
ရောက်လာမှာတောင် စိုးမိတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သားငယ်ငွေခဲက

“ ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ ကျွန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ချင်တာတွေ
လုပ်လို့ရတယ်၊ ဘယ် သူမှ လာပြီး တားဆီးတဲ့သူမရှိဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်သံကိုကြားရ၏ ။

ကျွန်ုပ်၏ ကလေးများ ကျွန်းပေါ်တွင် ဤသို့ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေဟု
ဆုတောင်းနေမိ၏ ။

ခဏကြာလျှင် ကျွန်ုပ်လည်း နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်အိပ်ပျော် သွားလေ၏ ။

အခန်း(၃)

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် ကြက်တွန်သံကြောင့် စောစောစီးစီး အိပ်ရာနိုးလာ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ဇနီးနှင့်သားနှစ်ယောက်ပါ အိပ်ရာမှနိုးသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နံနက်စာ စား သောက်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်က ဇနီးသည်မမြူးကိုခေါ်၍

“ ငါတို့ဒီနေ့ ပညူးသဘောသားတွေကို လိုက်ရှာကြမယ်၊ သူတို့တွေဟာ ငါတို့ကို ဒုက္ခပေး သွားပေမဲ့ လူအချင်းချင်း ကူညီယိုင်းပင်းရမဲ့ဝတ္တရားရှိတယ်၊ သူတို့ အသက်ကယ်လေမှောက်ပြီး ကျွန်းပေါ်ကို ရောက်ခဲ့ရင် အဖေတို့ ကယ်တင်ရတာ ပေါ့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သားကြီးရွှေခဲက

“ ဒီလူတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို သဘောပေါ်မှာ ဒုက္ခရောက်အောင် ထားခဲ့ကြတယ်၊ သူ တို့ဒုက္ခရောက်ရင် သားတို့ဘာဖြစ်လို့ ကူညီပေးရမှာလဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ရွှေခဲပခုံးကို ဖက်၍

“ ဒီမှာငါ့သား၊ သူတို့က လူယုတ်မာတွေ၊ အဖေတို့က လူယုတ်မာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့လို ယုတ်မာတဲ့လူမျိုး အဖေတို့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ သူတို့ ဒုက္ခရောက်နေရင် အဖေတို့ အကူအညီပေး သင့်တယ် ”

ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုပ်၏ မိသားစုည် ကျန်းအနံ့သွား၍ ပညူးသဘောသားများကို ရှာဖွေရန် ဆုံး ဖြတ်လိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ သေနတ်များ၊ လေးမြားများ၊ ရေပုလင်းများ စသည်တို့ကို ယူဆောင်လာ ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သေနတ်များ ကျည်ထိုးပြီး အသင့်ပြင်ဆင်ထားလေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့သည် ဇနီး သည်၏ လက်သို့ သေနတ်တစ်လက် ပေးအပ်လိုက်ပြီး

“ အန္တရာယ်အရပ်အယောင်ကိုမြင်ရင် ပစ်ထည့်လိုက်ပေတော့ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် တောထဲသို့ ဝင်သွားပြီး အတန်ကြာသောအခါ
ရေတံခွန်တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

ရေတံခွန်ကို ကျော်ပြီး တောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်လိုက်သောအခါ
တောင်ပေါ်၌ မြက်ပင်ရှည် များ ဖုံးလွှမ်းနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် မြက်ပင်ရှည်များကို တိုးဝှေ့ပြီး
ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မြက်ပင်ရှည်များကို ကျော်လွန်မိပြီးနောက်
သစ်တောတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ် ရ၏။

သစ်တောထဲ၌ တောဆိတ်၊ ယုန်နှင့် အခြားသတ္တဝါများကို တွေ့ရသဖြင့်
ကျွန်ုပ်တို့၏ စား ရေးသောက်ရေးအတွက် ပူပင်စရာ မရှိတော့ချေ။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် ကျွန်းအနံ့လှည့်လည်၍
ပဿူးသဘောသားများကို ရှာ ဖွေသော်လည်း ၎င်းတို့၏ အရိပ်အယောင်ကိုမျှ
မမြင်ရချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ်းခြေတစ်ဖက်ကို စီး၍ မြင်ရသော
တောင်ကုန်းကြီးပေါ်သို့တက်၍ နေ ရာအနံ့ကြည့်ရှုသော်လည်း ဤကျွန်းပေါ်သို့
သဘောသားများ ရောက်ရှိသည့် လက္ခဏာမတွေ့ရ ချေ။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ဘောပျက်ဆီသို့
ပြန်မသွားသေးဘဲ သားကြီးရွှေခဲကို ခေါ်ဆောင်ကာ ကျွန်းအနှံ့သို့
ထပ်မံသွားလာခဲ့လေ၏။

ရွှေခဲသည် သင်္ဘောပျက်ရှိတိရိစ္ဆာန်များကို စိတ်မချနိုင်သဖြင့်
နှစ်သိမ့်ထားရသေး၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှည်လျားသော ကိုင်းပင်ကြီးများကြားသို့
ရောက်ရှိသွားလေရာ မြွေများပေါ် များလှသဖြင့် ခြောက်လှန့်ရန်ရည်ရွယ်ပြီး
ကိုင်းပင်တစ်ပင်ကို ခုတ်ယူလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ခုတ်ယူပြီးနောက် ခဏကြာလျှင် ကိုင်းပင်မှ
အရည်များစီးကျနေသဖြင့် လျှာဖြင့် လျက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုအခါ ကိုင်းပင်မှ
ထွက်သောအရည်များသည် ကြံကဲ့သို့ အလွန်ချို ကြောင်းတွေ့ရ၏။

အမှန်စင်စစ် ထိုအပင်သည် ကြံပင်တစ်မျိုးပင် ဖြစ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကြံပင်မှထွက်သော အရည်ကို သားဖြစ်သူ ရွှေခဲအား
လျက်ခိုင်းလိုက်ရာ ရွှေခဲ က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာသဖြင့်

“ ကြံပင်ပဲအဖေ၊ အမေနဲ့ ညီလေးစားဖို့ ယူသွားရမယ် ”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြံပင်အချို့ကို ခုတ်၍ ကြိုးဖြင့်စည်းကာ
ယူဆောင်လာခဲ့လေ ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး မမြဖူးသည် ကြံပင်များကိုမြင်သောအခါ
ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ ဟင် ... ကြံပင်တွေရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ
ကျွန်မတို့အတွက် သကြားရပြီး ပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ညနေစောင်းသောအခါ ကျွန်း၏ အနောက်ဘက်သို့
ရောက်ရှိသွားလေရာ အုန်းပင်များကို တွေ့ရှိရ၏။ အုန်းပင်ပေါ်တွင်ရှိသော
မျောက်များက ကျွန်ုပ်တို့ကို တုတ်များဖြင့် ပစ် ပေါက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် မျောက်များကို ကျောက်ခဲများကောက်၍
ပြန်လည်ပစ်ခတ် ကြလေ၏။

မျောက်များကလည်း ဆူညံစွာအော်ဟစ်၍ အုန်းသီးများကို ဖြုတ်ပြီး
ပစ်ပေါက်ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အုန်းသီးစားရန်အတွက် အကြံကောင်းတစ်ခု ရရှိသွားပြီး
မျောက်များကို ဒေါသဖြစ်အောင် စနောက်ကြ၏။

ထိုအခါ မျောက်များသည် ဒေါသပုန်ထပြီး ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုအား
အုန်းသီးများ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံးဖြုတ်၍ ပစ်ပေါက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အုန်းသီးများကို ယူ၍ ထွက်ပြေးကြပြီး
မျောက်များကွယ်ရာသို့ ရောက် သောအခါ ခွဲစားကြ၏။ အုန်းရည်မှာ အလွန်ချိုပြီး
အုန်းသီး၏ အရသာ ထူးခြားလှ၏။

ထိုနေ့ညစာကို ကျောက်ပုစွန်ကြီးများ ရရှိသဖြင့် မီးဖုတ်ပြီး
သုပ်စားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မိ သားစုသည် ညစာကို ဗိုက်ကားအောင်
စားလိုက်သဖြင့် မျက်လုံးများ စင်းလာပြီး ရွက်ဖျင်တဲထဲသို့ ဝင်၍
အိပ်စက်လိုက်ကြလေ၏။

ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်သို့ရောက်သောအခါ ခွေးဟောင်သံများ
ကျယ်လောင်စွာ ကြားရသ ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက်
လန့်နိုးလာ၏။

ဇနီးသည်မှာလည်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ အိပ်ရာမှ ထထိုင်၍

“ ဘာသံတွေလဲ၊ ခွေးတွေဘာလို့ဟောင်နေတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ အပြင်မှာ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေပြီ၊ ငါတို့ထွက်ကြည့်မှ ဖြစ်မယ် ”

ဟုဆိုကာ ခေါင်းရင်းတွင် ထောင်ထားသော သေနတ်ကိုကိုင်၍

ရွက်ဖျင်တဲထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့ ၏။

မမြဲဖူးသည် ကျွန်ုပ်၏ အနောက်မှ ကောက်ကောက်ပါအောင်
လိုက်ပါလာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ခွေးဟောင်သံများ ကြားရာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဆီသို့
ဦးတည်ပြေးလွှားခဲ့လေ ၏။

ကမ်းစပ် သောင်သဲခုံသို့ရောက်သောအခါ ခွေးများကိုက်ခဲ
နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မွေးထားသော အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်နှင့် တောတွင်းရှိ
ခွေးအများ ကိုက်ခဲနေခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ခွေးများသည် ခွေးအများထက် အင်အားနည်းပါသော်လည်း
ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိ ဘဲ ခွေးအအုပ်ကို သဲကြီးမဲကြီး ပြန်ကိုင်နေ၏။

ကျွန်ုပ်က လရောင်ဖြင့်မြင်ရသော ခွေးအုပ်ကြီးကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍

“ ခွေးအတွေ့ကို ပစ်မှဖြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဇနီးဖြစ်သူက

“ ဖြစ်ပါ့မလားရှင်၊ ကျွန်မတို့ခွေးတွေကို ထိသွားဦးမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သတိထားပြီး ခွေးအအုပ်ထဲသို့ သေနတ်ဖြင့်
တစ်ချက်နှစ်ချက် ပစ်ဖောက် လိုက်ရာ ခွေးအနှစ်ကောင် လဲကျသွားကြောင်းတွေ့ရ၏
။

ခွေးအများသည် သေနတ်သံကြောင့် တောထဲသို့ဝင်ပြေးသွားကြ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့မွေးထားသော အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်မှ ခွေးအများနောက်သို့
လိုက်မည်တကဲကဲ ဖြစ်နေ၏ ။ အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်လုံး ဒဏ်ရာများရရှိပြီး
သွေးသံတရဲရဲ ဖြစ်နေ၏ ။

မမြဲဖူးက ခွေးနှစ်ကောင်ကို ချောမော့၍ ရွက်ဖျင်တဲထဲသို့ ခေါ်သွားပြီး
ဆေးထည့်ပေးရ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် ခွေးအအုပ်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သော
အင်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်၏ သတ္တိကို သဘောကျနေမိ၏ ။

ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ဆက်လက်ပြီး
အပ်စက်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ သားနှစ်ကောင်မှာမူ ကျယ်လောင်သော ခွေးဟောင်သံများနှင့်
သေနတ်သံများ မကြားဘဲ အိပ်မောကျနေဆဲဖြစ်၏ ။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် သင်္ဘောပျက်ရှိရာသို့
နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်သွားရန် ပြင်ကြ ၏ ။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အတွက်
အသုံးလိုသော ပစ္စည်းများနှင့် တိရစ္ဆာန်များ ကျန်ရှိနေ သေး၏ ။

နောက်တစ်ကြိမ် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး ပုတ်ခတ်ခြင်းခံရပါက

သင်္ဘောကွဲထွက်ပြီး နစ်မြုပ် သွားနိုင်၏ ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သားကြီးရွှေခဲကို ခေါ်၍ သင်္ဘောပျက်ပေါ်သို့
နောက်တစ်ကြိမ် သွားရန်ကြံစည်၏ ။

မမြဲဖူးက ကျွန်ုပ်တို့သားအဖကိုကြည့်၍

“ ရှင်တို့နှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလားရှင်၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ
တိရစ္ဆာန်တွေလဲ ကျန်သေး တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်က

“ ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်းတို့ကို သေနတ်တစ်လက် ကျည်ထိုးပေးခဲ့မယ်၊
အန္တရာယ်နဲ့ကြုံရင် သေ နတ်ကို သုံးချပ်ပစ်ဖောက်လိုက်ပါ၊ ငါတို့သားအဖ
သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ အိပ်မယ်ဆိုရင် မီးအိမ်နဲ့အချက် ပြမယ်၊ မင်းတို့က
မီးအိမ်ကိုမြင်တယ်ဆိုရင် သောင်ပြင်မှာ မီးရှို့ပြီး အချက်ပြန်ပြပါ၊ ညဘက်အိပ်
မယ်ဆိုရင် ရွက်ဖျင်တဲရှေ့က မီးပုံထဲမှာ ထင်းတုံး ကြီးကြီးထည့်ထားရင် တစ်ညလုံး
မီးလင်းနေပြီး သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ရန်က ကာကွယ်လိမ့်မယ် ”

ဟု မှာကြားလေ၏ ။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကမ်းစပ်မှ သင်္ဘောပျက်ဆီးသို့
လှော်ခတ်ခဲ့လေ၏ ။

ကျွန်ုပ်တို့သားအဖသည် ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်းများကို
သတိထားရှောင်တိမ်းပြီး သင်္ဘောအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေ၏ ။

သင်္ဘောအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဖောင်ကိုသင်္ဘော၏ အနီး၌
တွဲချည်လိုက်လေ၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့သားအဖ သင်္ဘောပေါ်သို့
တွယ်ကပ်တက်သွားသောအခါ အစာရေဆာငတ်နေသော တိရစ္ဆာန်များကို

တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သားအဖသည် ယူဆောင်လာသော အစားအစာများကို
တိရစ္ဆာန်များကို ကျွေး လေ၏။

တိရစ္ဆာန်များသည် အစာငတ်နေသဖြင့် အစာကို အငမ်းမရ
စားသောက်ကြပြီး မြူးတူးပျော် ပါးကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သားဖြစ်သူ တိရစ္ဆာန်များကို အစာကျွေးနေစဉ်
သင်္ဘောအနံ့သို့ လိုက်လံကြည့် ရှုရာ မျိုးစပါးများနှင့် ဂျုံမျိုးစေ့များကိုတွေ့ရသဖြင့်
အလွန်ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားမိ၏။

ထို့အပြင် နောက်တစ်ကြိမ် ဝမ်းသာရမည့်အချက်တစ်ချက်မှာ
သင်္ဘောဝမ်းထဲ၌ လှေတစ်စီး ကို တွေ့ရလေ၏။

လှေငယ်မှာသေးငယ်၍ အဖျားချွန်ပြီး ကနူးလှေနှင့် သဏ္ဌာန်တူ၏။
အခြားလှေတစ်စီးမှာ ပိုမိုကြီးမားသော လှေတစ်စီးဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ကံကောင်းသောအချက်တစ်ခုမှာ ဤသင်္ဘောသည်
ရိုးရိုးသင်္ဘောမဟုတ်ဘဲ နယ် မြေသစ်ရှာဖွေသည့် သင်္ဘောဖြစ်သဖြင့် သင်္ဘောပေါ်တွင်
မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းများ၊ အိမ်ဆောက် ကိရိယာများနှင့် စိုက်ပျိုးရေးသုံး
ပစ္စည်းများပါရှိ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သားအဖသည် သင်္ဘောပေါ်၌ စေ့စေ့စပ်စပ် လျှောက်ကြည့်ရင်း
အချိန်ကုန်လွန် လာတော့၏။

ညမောင်ရီသန်းစပြုနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က သင်္ဘောမှ
မပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့က သင်္ဘောပေါ်ရှိ မီးအိမ်ကိုထွန်း၍ မမြေဖူးတို့
သားအမိထံသို့ အချက် ပြလိုက်၏။

မဖြူးတို့ကလည်း သောင်ပြင်၌ မီးပုံတစ်ပုံဖို၍

ပြန်လည်အချက်ပြုလေ၏။

ထိုညက သားဖြစ်သူ ရွှေခဲသည် သင်္ဘောပေါ်၌ မောမောပန်းပန်း

အိပ်ပျော်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ ကမ်းပေါ်တွင် ကျန်နေသော မဖြူးတို့သားအမိအတွက်

ရတက်မအေးနိုင်သဖြင့် ကောင်းစွာအိပ်မပျော်နိုင်ခြင်း မရှိချေ။

ကျွန်ုပ်တို့ မွေးမြူထားသော အင်းခွေးနှစ်ကောင်နှင့် ခွေးအများ၏

တိုက်ပွဲကို ကြုံတွေ့ရသဖြင့် မဖြူးတို့အတွက် စိုးရိမ်မိခြင်းဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်တို့သားအဖသည် အိပ်ရာမှထ၍

နံနက်စာအဖြစ် ပေါင်မုန့် ခြောက်များနှင့် သင်္ဘောပေါ်၌ ကော်ဖီဖျော်၍

သောက်ကြ၏။ နံနက်စာစားပြီးသောအခါ ရွှေခဲက

“ ကျွန်တော်တို့ တိရစ္ဆာန်တွေကို ကမ်းပေါ်ဘယ်လိုခေါ်သွားမှာလဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ကျွန်ုပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ မပူပါနဲ့ကွာ၊ အဖေမှာ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်၊ ဒီအစီအစဉ်အတိုင်းဆိုရင်

တိရစ္ဆာန်တွေ ကမ်း ကို ချောချောမောမော ရောက်မှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့သားအဖသည် သင်္ဘောပေါ်မှ

ယူဆောင်မည့်ပစ္စည်းများကို ကုန်း ပတ်ပေါ်၌ စုပုံထားလိုက်၏။

ပစ္စည်းများ ပြည့်စုံသောအခါ ဖောင်ပေါ်၌ ပစ္စည်းများကို သင့်သလို

နေရာချထား၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သိုးနှင့်ဆိတ်ကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်သော တိရစ္ဆာန်များကို
ဖောင်ပတ်လည်၌ ဖော့ လုံးပါသော ကြိုးများဖြင့် ချည်နှောင်ထားလိုက်၏။

ပြီးနောက် မြည်းနှင့်နွားမကို ဖောင်ပေါ်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ တင်ရလေ၏။
ပြီးနောက် ထိုသတ္တဝါ များကို ဖောင်နံဘေးရှိ စည်ပိုင်းပြတ်များနှင့် ၎င်းတို့ကိုယ်ကို
တွဲချည်လိုက်၏။

ထိုသို့ လုပ်ကိုင်ရန် ခက်ခဲလှသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သားအဖအတွက်
အချိန်များစွာ ကုန်ဆုံးလေ ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ အကြံ အောင်မြင်သွားပြီး ကျွန်းဆီသို့
ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့တွေကို ပြင်းထန်သော လေပြင်းတစ်ချက်
တိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် ကမ်းဆီသို့ မြန် မြန်ဆန်ဆန် ရောက်ရှိ သွားလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဖောင်သည် ကျွန်းပေါ်သို့ ဘေးမသီရန်မခဘဲ
လွယ်ကူစွာ ရောက်ရှိ သွားလေ၏။

သို့သော် ကမ်းပေါ်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီး မမြဖူးတို့သားအမိကို မမြင်ရသဖြင့်
မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်မိ၏။

၎င်းတို့သားအမိ အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့နေရသလော။

သို့သော် မိသားစုအတွက် စဉ်းစားဖို့အချိန်မရှိဘဲ တိရစ္ဆာန်များကိုသာ
ဖောင်ပေါ်မှ ကုန်း ပေါ်ရောက်ရန် ကြိုးပမ်းရ၏။ တိရစ္ဆာန်များ
ကုန်းပေါ်ရောက်သောအခါမှပင် စိတ်ကို ဒုန်းဒုန်းချနိုင် ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မမြဖူးနှင့် သားငယ်ငွေခဲတို့ သောင်ပြင်၌
လျှောက်လှမ်းလာကြောင်း တွေ့ ရ၏။

ကျွန်ုပ်က မမြဖူးကို ဆီးကြို၍

“ ဘယ်တွေသွားနေတာလဲကွာ၊ မင်းတို့ကိုမတွေ့လို့ စိုးရိမ်နေတာကွ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မမြဖူးက လက်ထဲရှိသေနတ်ကို ထောင်ပြ၍

“ ကျွန်မမှာ ဒါပါပါတယ်၊ စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး၊ ကျွန်မတို့
သောင်ပြင်ကနေ အရေးကြီးလို့ လျှောက်သွားကြတာရှင်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး
ကျွန်မတို့အတွက် ရိက္ခာပူစရာမလိုတော့ဘူး၊ ဟောဒီမှာ ကြည့် ”

ဟုဆိုကာ သူမ၏ အိတ်ကြီးထဲမှ လိပ်ဥများကိုတွေ့ရ၏ ။

သားကြီးရွှေခဲသည် လိပ်ဥများကိုတွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားပြီး

“ လိပ်ဥကြီးတွေ ပြုတ်ပြီးဆားနဲ့တို့စားရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

မမြဖူးက ရွှေခဲခေါင်းကိုလက်နှင့်ပုတ်၍

“ ငါ့သား ရွှေခဲကတော့ အစားတော်တော်မက်တာပဲ၊ ဒီနေ့ ညစာကို
လိပ်ဥချဉ်ရည်ဟင်း ချက်စားရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

မမြဖူး၏ ဟင်းချက်လက်ရာ ကောင်းမွန်ခြင်းကြောင့် ထိုနေ့ ညစာကို
လိပ်ဥချဉ်ရည်ဟင်း ဖြင့် မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြ၏ ။

ညစာစားပြီးနောက် ကလေးနှစ်ယောက်သည် ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့်
ရွက်ဖျင်တဲထဲသို့ဝင်၍ အိပ်ပျော်သွား၏ ။ မမြဖူးသည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့
ခေါင်းတိုးဝင်၍

“ ကျွန်မတို့ အေးအေးဆေးဆေး မနေရတာ အတော်ကြာပြီနော်၊
ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေ တွေ့ရဦးမလဲ မသိဘူး ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က သူမကို ပွေ့ဖက်၍

“သဘာဝ အတိုင်းပဲ နေလိုက်ရင် ဘာကိုမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးကွာ၊
အရေးကြီးတာက သ ဘာဝကို မဆန့်ကျင်ဖို့ပဲ၊ ငါတို့ လူသားတွေက သဘာဝ
ကိုဆန့်ကျင်ပြီး နေထိုင်ခဲ့လို့ အရာရာဟာ ခက်ခဲသွားတာကွ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မမြဖူးက ကျွန်ုပ်ကို ပွေ့ဖက်ရင်း

“သဘာဝ အတိုင်းပဲ နေလိုက်ရင် ဘာကိုမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးကွာ၊
အရေးကြီးတာက သ ဘာဝကို မဆန့်ကျင်ဖို့ပဲ၊ ငါတို့လူသားတွေက သဘာဝ
ကိုဆန့်ကျင်ပြီး နေထိုင်ခဲ့လို့ အရာရာဟာ

“ဒီကျွန်းပေါ်ကို ရောက်ကတည်းက ကျွန်မ စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုရှိတယ်၊
ကျွန်မတို့တစ် သက်လုံး ကယ်သူဝေးပြီး ကျွန်းပေါ်မှာ နေရမှာလားလို့၊
ဒီလိုနေရမယ်ဆိုရင်လဲ ကျွန်မကတော့ ရှင် နဲ့ကလေး နှစ်ယောက်ရှိရင်
နေနိုင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်က မမြဖူး၏ ဆံစများကို သပ်တင်၍

“မြို့ပြနဲ့ဝေးပြီး မင်းတကယ်နေနိုင်လို့လား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

သူမက ခေါင်းညိတ်၍

“ဒီနေရာမှာ အရာရာ ပြီးပြည့်စုံနေတာပဲ၊ မြို့ပြနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊
မြို့ပြမှာ ယှဉ်ပြိုင်နေရ တာ ပင်ပန်းလွန်းတယ်၊ ပိုက်ဆံအတွက် ရှာဖွေနေရတာ လဲ

ခေါင်းနောက်ရတာ ပဲ၊ ဪ... ဒါထက် ပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်မတို့ ရွက်ဖျင်တဲက
နေ့လယ်ဆိုရင် နေသိပ်ပူတယ်၊ ရွက်ဖျင်တဲထက် ပိုအေး ချမ်းတဲ့
အိမ်ကလေးနဲ့နေရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးမိတယ်၊ ဒီနေ့တော့
ကျွန်မဖြစ်ချင်တဲ့ အိမ် လေးတစ်လုံး ဖြစ်တော့မဲ့ လမ်းစတွေ့တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ကျွန်ပ်က မမြဖူး၏ စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ မင်းမှာ ဘယ်လိုစိတ်ကူးရှိလို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ သူမက

“ ဒီနေ့ နံနက်စာစားပြီးတော့ သားငယ်နဲ့သောင်ပြင်မှာ

လျှောက်လှမ်းခဲ့တယ်၊ ကျွန်းတစ် ဖက်ကိုရောက်တော့

ကျောက်တုံးတွေကိုကျော်ပြီးတော့ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးခဲ့တယ်၊ ချောင်းတစ် ဖက်မှာ

အလွန်စိမ်းလန်းစိုပြေနေတဲ့ တောအုပ်တစ်ခုကိုတွေ့တယ်၊ တောအုပ်ထဲမှာ

နေရထိုင်ရ တာ သိပ်အေးချမ်းတာပဲ၊ ကျွန်မတို့ အဲဒီ နေရာမှာ အိမ်ဆောက်လို့ရရင်

သိပ်ကောင်းမှာပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ပ်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ အိမ်တစ်လုံးဆောက်ဖို့ လွယ်ပါ့မလားကွာ ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ မမြဖူးက

“ ကျွန်မတို့ ကြည့်ဖူးတဲ့ ဥစ္စာစောင့်မောင်နှမ ဓာတ်ရှင်ကားကို

ရှင်မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဓာတ်ရှင်ကားထဲမှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ

ဥစ္စာစောင့်မောင်နှမရဲ့ အိမ်ခန်းကို ဆောက်ထား တယ်လေ၊ သစ်ပင်အောက်ကနေ

အပေါ်ကိုတက်ဖို့ ရွှေ့လှေကားတစ်ခု ဆင်ထားတယ်၊ ဒီလိုမျိုး ကျွန်မတို့ဆောက်လို့

မရဘူးလား ”

ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က မမြဖူး၏ စကားကြောင့် ရယ်မော၍

“ မင်းက ကျုပ်ကို ဥစ္စာစောင့်တွေနေတဲ့အိမ်မျိုး ဆောက်ခိုင်းတာလား၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဥစ္စာစောင့်ဆိုပြီး စိတ်ကူးယဉ်မလို့လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ငါတို့မိသားစု အေးအေးချမ်းချမ်း နေနိုင် အောင်ကြိုးစားပါမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

မမြဖူးသည် တောအုပ်ထဲတွင် အိမ်သစ်ဆောက်ရန်
အလွန်စိတ်အားထက်သန်နေပုံရ၏။
